

”JEESEKSEN KRISTUKSEN VERI PUHDISTAA MEIDÄT KAIKESTA SYNNISTÄ“

Pekka Ervastian esitelmä 27.11.1932

Adventtina, jolloin kuulemme ”Hosiannaa“ laulettavan, muistuu mieleemme kuva, mikä meillä lapsena oli adventin merkityksestä muistojuhlana. Se kuva on tietysti meillä vieläkin – kuva historiallisesta tapahtumasta. Siinä kuvassa Jeesus Kristus istuu aasin seljässä, ja hänen opetuslapsensa ympäröivät häntä. He kulkevat saatossa Jerusalemin portille. Portista tulee ulos vanhoja ja nuoria, lapsia, kaikilla palmunoksat käsissään. He laulavat: ”Hosianna sille, joka tulee Herran nimeen.“ Ja tuo kuva on meistä kaunis, runollinen, ja samalla se on meistä surullinen, sillä mieleemme tulee myöskin, kuinka se sama ihminen, sama jumalihminen, Vapahtaja, jota tervehditään noin ”Hosianna“-laululla, kuinka se myöhemmin ristiinnaulitaan. Ja meistä tuntuu, että niin usein on elämässä sillä tavalla, että jos lauletaan hosiannaa jollekulle, niin ehkä taas jonkun ajan perästä huudetaan: ristiinnaulitse! Sentähden tuo kuva historiallisesta tapahtumasta on haikea, joskin se on iloinen ja kunniakas. Mutta adventtina siis mieleemme kääntyy vain tuohon kunniakkaaseen tapahtumaan, kun Jeesus Kristusta tervehtivät hänen maalaisensa Messiaana. Ei tietenkään koko Jerusalemin tee niin, vaan joku osa sen asukkaista – ne jotka pitivät häntä Messiaana. Ja tämä Messias-käsite oli juutalaisil-

la käsite ihmisestä, jumalallisesta ihmisestä, joka tulee ja perustaa taivasten valtakunnan maan päälle – jos emme sano taivasten valtakunnan, niin ainakin israelilaisten valtakunnan, johtaa onnellisesti johdetun israelilaisten valtakunnan maan päälle. Juutalaiset, jotka kauan olivat kärsineet maanpakoa ja toisten ikeen alla olemista – ja nytkin olivat roomalaisten käskettävinä, – he ikävöivät sitä aikaa, jolloin he taas saisivat olla vapaina – ja vielä enemmän, – jolloin he saisivat jumalansa ilmoituksen mukaan hallita maailmaa. He olivat Jumalan valittu kansa ja heidän tehtävänsä oli johtaa muuta ihmiskuntaa, ja he odottivat sitä Herran valittua, Massiahia, joka tämän heidän onnellisen valtakuntansa panisi pystyyn.

Nyt oli siis Jerusalemissakin ihmisiä, jotka ajattelivat: Jeesus Natsarealainen – hän on Kristus, Messias, valittu; hän perustaa nyt sen meidän maailman valtakuntamme, ja me juutalaiset pääsemme taas vapaiksi. – Oli niitä, jotka ajattelivat niin, ja heidän pettymyksensä oli tietysti suuri, kun heille selvisi, että se valtakunta, jonka Jeesus Natsarealainen tahtoi panna alulle, ei ollut tästä maailmasta. Hän sanoi itse: ”Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta.” Ja sitä oli vaikea käsittää. Ne yksin, jotka olivat ottaneet vastaan Jeesuksen sanoman, ymmärsivät tämän ja saattoivat sulattaa sen katkeran totuuden, että ennenkuin Jumalan valtakunta, se valtakunta jossa Jeesus oli, ennenkuin se saattoi astua maan päälle näkyväisessä muodossa, täytyi sen tulla ensin ihmisten sydämiin. Sillä se valtakunta oli näkymättömissä, se oli toisessa maailmassa, se oli taivaissa, ja sentähden se ei voinut muulla tavalla kuin ihmisten kautta astua maan päälle. Se merkitsi: heidän sydämensä, sielunsa, mielensä kautta. Ihmisten piti astua siihen taivasten valtakuntaan, Jumalan valtakuntaan, ja toteuttaa sitä maan päällä. Ja kun vähitellen sitten se valtakunta saisi sijansa jokaisen ihmisen sydämessä,

sitten toteutuisi Jumalan valtakunta myöskin ulkonaisesti maan päällä. – Sentähden kun me adventtina nyt monta sataa – kohta pari tuhatta – vuotta myöhemmin ajattelemme tuota historiallista tapausta, niin sentähden me nyt tiedämme tuon asian, että adventti, se ei meille ole enää historiallinen tapahtuma. Se ei ole enää sitä, että Jeesus Natsarealaista kerran tervehdittiin ”Hosianna“ laululla Jerusalemin portin ulkopuolella ja sen kaduilla, vaan se merkitsee ja sen täytyy merkitä jotain muuta meille. Adventin merkitys on – jos se on muuta kuin vain historiallinen muisto – alati uudistuva asia, jolla on ikuista merkitystä; joka tapahtuu, ja jonka täytyy tapahtua yhtämittaa ihmismaailmassa. Sentähden ihmiset myöskin ovat alkaneet ymmärtää kristikunnassa, että kun adventtina tervehditään Kristuksen tuloa, merkitsee se, että jokaisen yksilön täytyisi tervehtiä hänet tervetulleeksi jokaisen itsensä luo. Niin paljon – voimme sanoa – kristikunnassa ymmärretään adventtia. Jokainen kristitty ajattelee siten Kristuksen toista tulemistä, joka tapahtuu ennen kaikkea juuri hänen sydämessään. Jollemme me yksilöinä osaa ottaa Kristusta vastaan, hänen tullessaan adventtina, taikka sinä hetkenä, josta adventti on ennustus, silloin ei Kristus voi tulla meidän luoksemme millään objektiivisemmalla tavalla. Meidän täytyy ensin yksilöinä ottaa hänet vastaan, ja se vastaanotto tapahtuu – niinkuin kristikunnassa oikein sanotaan – uskossa. Uskossa täytyy ottaa tämä Jeesus Kristus, Jeesus Natsarealainen, Messias, Kristus, Jumalan Poika, Vapahtaja . . . miten tahansa tahdomme häntä nimittää. Hänen tulemisensa on otettava vastaan jokaisen sydämessä uskon kautta. Ja mikä se usko sitten on, joka johtaa ihmisyksilön Jeesus Kristuksen eli Vapahtajan luo? Mikä on se usko? – Se usko ei ole mikään ihmeellinen opinkappale-usko, ihmeellinen metafyyssillinen usko johonkin määrättyyn maailmanselitykseen. Se usko ei ole mitään semmoista

mahdotonta, järjelle käsittämätöntä, vaan se usko tulee ihmiselle itsestään silloin, kun hän saa kuvan siitä, että Jeesus Natsarealainen voi häntä auttaa, ja auttaa ensinnä silloin opettajana. Jeesus Natsarealainen tulee häntä vastaan evankeliumeissa. Hän lukee evankeliumeja. Hän kuulee aina kerrottavan Raamatun historiassa Jeesuksen elämästä. Hän ymmärtää sydämessään, että tuo Jeesus Natsarealainen on ollut erinomaisen hyvä ja viisas ihminen – erinomaisen hyvä, aivan jumalallisen hyvä, puhdas, ihana ihminen. Hän ei näe Jeesuksessa mitään muuta kuin oikeutta, kauneutta, hyvyttä ja totuutta. Ja silloin Jeesus evankeliumeista astuu hänen eteensä – sanokaamme vaikka – jonkunlaisena Messiaana. Niinkuin juutalaiset tervehtivät häntä Messiaana, niin hänestäkin tuntuu, että tuo Jeesus Natsarealainen on epäilemättä Messias, jollain tavalla jumalallinen olento. Hän on ihmeellinen ihminen, joka voi häntä, ihmistä, auttaa. Ja millä tavalla auttaa? Auttaa silloin juuri sanoillaan ja opeillaan. Sillä se Jeesus, joka astuu meitä vastaan, totuudenetsijöitä –, tosikristityitä vastaan, se Jeesus opettaa jotain. Hänellä on sana sanottavana. Hän sanoo meille mikä elämä on. Ja kun me huomaamme, että hän on – voisimme sanoa – yli-ihminen, viisas ja hyvä, silloin usko meissä herää. Meistä tuntuu, että Jeesus Natsarealainen on lähellä totuutta, lähellä Jumalaa. Aivan lähellä, ehkä yhtä Jumalan kanssa, niinkuin hän itse voi sanoakin evankeliumissa: ”Minä ja Isä olemme yhtä. Minä en tee, enkä puhu itsestäni, vaan teen ja puhun sitä, mitä Isä kääkee. Minä en hae omaa kunniaani, vaan sen kunniaa, joka on minut lähettänyt.“ Hän puhuu sillä tavalla, ja hänen koko elämänvaelluksensa, elämänsä on sopusoinnussa niidenkin sanojen kanssa. Silloin meissä herää usko, ja se usko ei ole silloin mitään yliluonnollista, joka tappaisi järjen. Päinvastoin järki sanoo meille: tuossa on ihminen, joka tietää enemmän kuin me ja joka on

enemmän kuin me, ja hän sanoo: "Se joka kuulee minun ääntäni, hän voi pelastua ja saada ijankaikkisen elämän. Se ihminen voi tulla totuuden luo, Jumalan luo, ja silloin hän on kaikesta pahasta pelastunut." – Tällä tavalla puhuu Jeesus itse, ja meidän luottamuksemme herää häntä kohtaan. Se usko, joka meissä syntyy, ei ole dogmatiikkaa tai metafyyillisistä uskoa, se on inhimillistä luottamusta toiseen olentoon, joka kukaties on jumalallinen, paljon yläpuolella meitä, mutta joka kuitenkin on esiintynyt ihmisenä maan päällä, ja ihmisenä herättää meidänkin luottamuksemme. Meidän uskomme on luottamusta häneen. Me tahdomme kuunnella hänen sanojaan ja tahdoisimme noudattaa hänen sanojaan. Pian meille selviää, että se mitä hän puhuu, ei ole puhuttu umpimähkään ilman tarkoitusta. Meille selviää, että se mitä hän puhuu, on semmoista, mitä meidän tulee kuunnella ja noudattaa. Hän itsekin sanoo, että "ei se saavuta pelastusta, joka huutaa minulle: Herra; Herra! – vaan ainoastaan se, joka tottelee ja tekee mitä minä käsken." Ja kun tutkimme hänen sanojaan, huomaamme, että ne todella ovat miltei yhtämittäisiä neuvoja ja käskyjä siitä, miten meidän pitää olla, mitä pitää tehdä, mihin pyrkiä, millä tavalla meidän pitää elää. Jeesus evankeliumeissa antaa meille selvän elämänopin, selvät neuvot siitä, miten meidän tulee olla ja elää. Ja meidän ainainen tehtävämme tässä Ruusu-Ristissä on viitata juuri Jeesuksen elämänoppeihin, hänen sanoihinsa, hänen käskyihinsä. Sillä me huomaamme hämmästykseksemme, että tässä maailmassa puolentoista vuosisadan aikana on unohdettu Jeesus opettajana, on unohdettu, että Jeesuksella on selvät elämän käskyt ja neuvot. Jos niistä mainitaan joskus tai luetaan ääneen, se tuntuu lukijan ja kuulijan mielestä, että tämä on kaunista puhetta, joka tulee Jumalan Pojan suusta, johon me emme kykene. Kun Jeesus sanoo: "älä koskaan vihastu, älä koskaan suutu äläkä vihastu mistään syystä", silloin me

voimme ihaila sydämessämme niin korkeita sanoja ja ymmärtää, että Jeesus Jumalan Poikana on taivaasta tullut. Hän on Jumala itse. Sehän oli aivan luonnollista hänelle, – vaikka jonkun mieleen voi tulla, että oliko se hänen isänsä ”Vanhassa Testamentissa“, joka kovasti suuttuu, vihastuu, rankaisee ja kostaa juutalaisille, pakanoille j.n.e. Mutta semmoisen ajatuksen voi pyyhkiä pois ja ajatella, että Jeesus Kristus Jumalan Poikana oli jossain suhteessa parempi Isäänsä. Olihan hän ihminen samalla, ja semmoinen ihanteellinen ihminen, että emme tahtoisi ajatuksissamme ollenkaan ruveta pohtimaan tuota, että ”Vanhassa Testamentissa“ Jeesuksen Isä – jos se oli hänen Isänsä – oli kovasti kostavainen. Tuo hämmentää meitä kuitenkin niin kovin, että Jeesuksen sanat: ”Älä koskaan suutu“, menevät korviemme ohi, kun tiedämme, että se vanha Jumala, hänkin, yhtä mittaa suuttuu. Pitäisikö meidän olla parempia kuin hän. Ja me emme osaa ollenkaan ottaa lukuun tuota Jeesuksen sanaa: ”Älä suutu“. Älä koskaan loukkaa, suututa ketään – se myöskin sisältyy siihen. Aivan kuin uusi elämä, jota emme ole eläneet koskaan, emmekä vielääkään osaa elää. Ehkä jossain ihanteellisessa perheessä eivät isä ja äiti suutu toisiinsa, eivätkä lapsiinsa. Ehkä lapsetkaan, esimerkiksi noudattaen, eivät suutu toisilleen. Ehkä semmoinen perhe voi joskus olla täällä maan päällä. Se on harvinaista kumminkin. Muuten meidän ihmisten täytyy loukkaantua, suuttua j.n.e. ”Älä koskaan suutu, äläkä vihastu, äläkä käytä mitään rumia sanoja toisesta ihmisestä. Älä sano häntä hulluksi, pahaksi j.n.e.“ – se Jeesuksen neuvo ehkä menee – niinkuin se tavallisesti menee – korviemme ohi. Mutta sitten se voi ruveta vaivaamaan meitä, jos meidän huomiomme siihen kiintyy. Alitajunnassa se vaivaa. Meille selviää, että Jeesus Kristus on todella sanonut näin tarkoituksella, että se on hänen uutta elämänymmärrystään. Nyt hän opettaa meitä ihmisiä uudella

tavalla ja opettaa meille semmoista, jota me emme ennen ole oppineet. Se on todella hänen uusi elämänymmärryksensä, ja sitä hän tahtoo meille jakaa. Ja me jäämme ihmettelemään, että todella, jos lopettaisimme kaiken suuttumisen, vihastumisen, parjaamisen ja kaiken semmoisen, joka saa selvästi pahaa aikaan, niin elämämme voisi muuttua paratiisiksi. Ja me ymmärrämme sen, kun Jeesus sanoo, että taivasten valtakunta ei voi tulla meidän luoksemme, ellemme noudata niitä uusia elämän sääntöjä, joita Jeesus on meille antanut. Siis Jeesus Kristus tulee meitä vastaan opettajana, ja me alamme luottaa siihen, että hän tietää, mitä hän neuvoo, opettaa ja käsklee. Hän tietää. Hän voi taluttaa meitä kuin kädestä ja näyttää tien: tuosta on kuljettava, jos tahdotte tulla Jumalan valtakunnan portille. Kulkekaa tuota kaitaa polkua, sitten tulette elämän porteille. Tämä on välttämätöntä. Teidän täytyy elää näiden uusien käskyjen mukaan, toteuttaa niitä, jotta taivasten valtakunnan portit tulisivat näkyviksi teille.

Ja kun ihminen ottaa uskossa vastaan Jeesuksen opettajana, ja alkaa noudattaa hänen käskyjään, silloin ihminen tietysti huomaa, että ne käskyt eivät ole mitään niin ulkonaisia asioita, että niitä voisi päättää noudattaa yht'äkkiä – päättää, että noudatan ja osaan niitä noudattaa. Ne eivät ole semmoisia, vaan ne ovat aivan eläviä käskyjä, jotka asettavat meidät aina uusiin ja uusiin tilanteihin, ristiriitoihin, arvoituksellisiin kohtiin elämässä. Ja sentähden ne todellakaan eivät ole mitään muodollisuuksia, joita voi aivan kuin ripustaa päällensä ja noudattaa ilman muuta, vaan ne ovat henkeä ja elämää. Ne ovat itse elämän sisäisestä lähteestä lähteneitä ja sentähden ne alati kirkastuvat, alati syventyvät ja tulevat yhä täydellisemmiksi ja näyttävät meille, kun niitä noudatamme, että me olemme kaukana niiden täydellisyydestä. Me huomaamme, kuinka niihin sisältyy enemmän ja enemmän, ja huomaamme

silloin, emme suinkaan, että osaisimme niitä noudattaa, vaan päinvastoin, että meidän noudattamisemme, kun todenteolla ja sydämestämme koetamme niitä noudattaa, se vie meitä eteenpäin jollain tiellä, jossa täydellisyys näkyy yhä selvemmin ja täydellinen ihminen häämöittää meille. Mutta me itse olemme mielestämme epätäydellisempiä, yhä kauempana ihanteesta. Näemme, kuinka ontuen ja hapuillen koetamme pyrkiä eteenpäin tiellä, joka todella on kaita. Ja me emme mistään saata ylpeillä ja ajatella itsestämme, että kas' kuinka täydellinen olen ja olen oppinut sitä tai tätä. Emme ennätä mitään semmoista ajatella, sillä meillä on selvempänä ja selvempänä täydellisyysihanne, joka on niin loistava, että tunnemme olevamme kuin pahoja esteitä kirkkauden valon tiellä, jotka eivät päästä taivaallista valoa lävitseen. Sentähden tunnemme itsemme yhä epätäydellisemmiksi ja pienemmiksi, ja valo loistaa kirkkaampana ja kirkkaampana. Mutta suuri on sitten meidän hämmästyksellemme, kun jonakin päivänä seisomme Jumalan valtakunnan porteilla, elämän porteilla, jolloin huomaamattamme ja tietämättämme olemme joutuneet tuon kaidan tien päähän, että nyt sielumme kolkuttaa Jumalan valtakunnan portille. Me aivan hämmästyimme ja pelästyimme sitä. Mutta silloin elämän portti aukenee ja saamme nähdä kirkkauden loisteen, saamme tuntea Jumalan, tai Jumalan Pojan, tai niinkuin myöskin voimme sanoa – kääntämällä ”doksa“ sanan – Jumalan Pojan auran. Silloin Pyhä Henki meidät ympäröi. Me otamme vastaan Pyhän Hengen, Jeesuksen Kristuksen auran, tulemme siihen auraan, näemme sen loisteen, äärettömän väririkkauden. Ja me tiedämme, mitä tuo kaikki merkitsee. Se on meille kuin näky, kuin kokemus itse elämästä, itse taivasten valtakunnan elämästä, joka on elämän porttien takana. Ja me jäämme miettimään ja pohtimaan sitten, mitä olemme nähneet. Ja silloin meille selviää mysterio, josta

kyllä olemme lukeneet evankeliumeissa ja johon nähtävästi epistoloissa – Paavalin kirjeissä – on yhtä mittaa viitattu. Meille selviää mysterio Jeesuksen Kristuksen verestä ja lihasta. Johanneksen evankeliumissahan sanotaan selvästi: ”Se, joka ei syö minun lihaani, eikä juo minun vertani, ei voi saada ijankaikkista elämää; sillä ijankaikkinen elämä on juuri siinä, että te syötte minun lihaani ja juotte minun vertani.“ – Silloin totuudenetsijälle, joka on vilpittömästi koettanut noudattaa Jeesuksen käskyjä, ja kulkea Jeesuksen jäljissä, hänelle on nyt elämän portin luona, kun hän sai kurkistaa siihen Jumalan valtakuntaan sisälle, selvinnyt, mikä on Jeesuksen veri ja liha, mikä on se, mitä hänen pitää syödä, ja joka yksin voi antaa hänelle ijankaikkisen elämän. Hän huomaa, että ei hän omalla vanhurskaudellaan ja sillä että hän noudattaa Jeesuksen käskyjä parhaimpansa mukaan, voi hankkia itselleen ijankaikkista elämää. Ja hän ymmärtää myöskin, että ijankaikkinen elämä jää aivan ulkopuolelle, jollei ihminen kulje sitä kaitaa polkua, joka vie elämän porteille. Jollei ihminen uskossa seuraa Vapahtajaa, Jeesus Kristusta, uskossa koeta toteuttaa Jeesuksen käskyjä, niin hän ei tule Jumalan valtakunnan – ijankaikkisen elämän porteille. Se ponnistus vaaditaan ensin ihmiseltä. Hänen täytyy tuntea ensin Jeesuksen elämänoppia ja noudattaa sitä parhaimpansa mukaan. Mitään täydellisyyttä häneltä ei vaadita. Hän itse huomaa, kuinka huonoksi hän omissa silmissään tulee. Mutta ehdotonta vilpittömyyttä niiden käskyjen noudattamisessa vaaditaan. Hän ei saa sanoissaan eikä opetuksissaan sanoa: no, saahan sitä nyt suuttua ja täytyyhän sitä suuttua. – Ja esimerkiksi – ajatellen viidettä käskyä: – täytyyhän sitä lähteä sotaan. Silloin hän sulkee itsensä ulos ijankaikkisen elämän yhteydestä. Jos hän sanoo Jeesuksen neljännestä käskystä, että täytyyhän minun vastustaa ilkeätä ihmistä ja väkivallalla estää häntä pahaan tekemästä, –

niin hänelle selviää, että jos hän näkee, että toinen ihminen on hyökkäämässä toisen ihmisen kimppuun, aikoen murhata toisen, hän näkee, että hänen sydämensä välttämättä vaatii, että hän heittäytyy väliin ja estää tuota mielenvikaista ihmistä tappamasta toista. Sen hänen sydämensä vaatii häneltä. Ja jos hän ei sitä tee, vaan antaa tappamisen tapahtua, hänen omatuntonsa ei anna hänelle rauhaa. Sen hän ymmärtää. Ja silloin hän oman autuutensa uhalla, vaikka sulkisi itseltään taivasten valtakunnan portit estämällä toista tappamasta, hän kuitenkin sen tekee. Sillä hänen sydämensä täytyy olla vilpiton. Mutta mikä on ihmeellistä, – jos hän kerran on tehnyt niin ja antanut sydämensä äänen kuulua ja noudattanut sydämensä ääntä, silloin hän kyllä ei saata siinä erehtyä. Samalla tavalla jotain toista käskyä noudattamalla, jos hän saisi pahaan aikaan, jotain semmoista vaikutusta aikaan, jota hän ei voisi käsittää muuksi kuin pahaksi, ja jos hän silloin rikkoo sitä käskyä vastaan, jotta hän pelastaisi jonkun toisen ihmisen, silloin hän myöskin tuntee omassatunnossaan ja sydämessään, että hän teki oikein. Voimme ajatella esimerkiksi, että kadulla tulee juosten ihminen ja sanoo ohimennen: minua ajetaan takaa ja he tahtovat tapaa minut . . . pelastakaa minut! Silloin hän avaa oven ja sanoo: mene tuonne. Toiset, vainoojat, tulevat perästä ja kysyvät: näitkö sinä, minne se meni? (Nyt kolmannessa käskyssä sanotaan: ”Sinun puheesi olkoon: on, on, ei, ei.”) Mutta hän sanoo silloin noille takaa-ajajille: tuonne se näkyi juoksevan. Hän valehteli, ja ne juoksevat sinne päin, ja hän on sillä pelastanut sen ihmisen, joka juoksi pakoon. Silloin hänen sydämensä ja omatuntonsa eivät moittineet häntä. Hän antoi kuin oman autuutensa lunnaiksi ja kuin sanoi Jumalalleen: jos nyt taivasten valtakunnan portti minulle sulkeutuu, tahdon odottaa ulkopuolella, kunnes se synti on sovitettu. – Hän sanoi Jumalalle tuolla tavalla, kun hän pelasti toisen. Hänen

omatuntonsa sanoi hänelle perästäpäin, että hän teki oikein. Ja sitten tapahtuu ihmeellinen asia. Kun ihminen on tällä tavalla joskus rikkonut jonkun käskyn – ei enää oman heikkoutensa takia, vaan sen takia, että hänen järkensä ei kestänyt, hänen järkensä ei olisi kestänyt hänen kovuuttaan, jos hän ei olisi toista pelastanut, – sen perästä tapahtuukin – sillä tämä on ollut kuin jonkunlainen koetus, – että hän ei enää joudu semmoisiin tilanteisiin, että hänen täytyisi valehdella, tai hetken pakosta käyttää väkivaltaa toista kohtaan, estäen toista väkivaltaa käyttämästä. Hän ei joudu enää semmoiseen tilanteeseen – se on elämän salaperäinen juoksu. Ja ihminen, joka pelkäämättä kulkee eteenpäin tuolla kaidalla tiellä, hän tulee elämän portin luo ja hän saa kokea Pyhää Henkeä, ja hän näkee, että nyt hänen ijankaikkinen elämänsä on riippuvainen jostain muusta. Se on riippuvainen siitä, että osaa ottaa vastaan Kristuksen, ja sanokaamme, Jeesuksen Kristuksen kokonaan itseensä, että hän voi yhtyä Jumalan Poikaan kokonaan, omaksua hänet kokonaan ja saada häneltä ikäänkuin ijankaikkisen elämän. Koko iankaikkinen elämä on hänessä itsessään, sillä hänessä itsessään on kaukana Jumalan Poika. Mutta hän ei tule siitä ijankaikkisuudesta osalliseksi, eikä hän tule Jumalan pojaksi, jollei hän osaa rakentaa itselleen semmoista ijankaikkista taivaallista ruumista eli välikappaletta, käyttövälinettä, jossa hän voi ijankaikkisena jumalallisena olentona elää ja täysin tietoisesti elää. Hänen eteensä astuu, kun hän on kulkenut tuon valmistavan tien ja tullut elämän portille, uusi tehtävä: luo itsellesi uusi ijankaikkinen ruumis tai ijankaikkinen muoto. – Silloin hän sanoo: tämä on minulle itselleni mahdotonta. Ja silloin myöskin taivaasta kuuluu vastaus: sinulle mahdotonta, mutta Jumalalle mahdollista. Kun syöt Jumalan Pojan lihaa ja juot hänen vertansa, silloin sinussa syntyy ja muodostuu tuo ijankaikkinen ruumis. Hänelle selviää, mikä ihmeellinen

mysterio on veressä ja kuinka ihmeellinen Jeesus Kristuksen veri on ollut ja yhä on. Veri ihmisessä on se aineellisuus, joka on lähinnä hänen minäänsä. Ihmisen minä ja hänen verensä ovat vuorovaikutuksessa keskenään. Ihmisen veri ei ole puhdas. Ihmisen veri on saastainen, synnin saastuttama, sillä ihmisen veri on hänen itsensä, hänen oman menneisyytensä, hänen oman karmansa luoma. Kun me ihmiset synnymme tähän maailmaan, saamme ruumiin vanhemmiltamme ja saamme heidän verensä. Heidän verensä ei ole ehdottomasti puhdas. Heidän karmansa ja syntisyytensä se on kuin perisynti. Sitten me itse astumme ruumiiseen ja siihen vereen omalla minuudellamme ja painamme siihen oman karmamme ja saastutamme sitä verta enemmän. Tietysti se ei tapahdu yht'äkkiä, kun astumme tuohon ruumiiseen, vaan vähitellen. Lapsuuden, nuoruuden aikana täytämme vanhemmiltamme saatua verta menneisyydestä saadulla verellä, omalla karmalla. Ja sillä tavalla meidän veressämme asuu kaikki muinaiset halumme, viettimme, intohimomme ... ne kaikki, jotka olemme tuoneet mukaan edellisistä elämistämme, ja jotka soveltuvat siihen vereen, mitä saamme vanhemmiltamme. Karma kun määrää nämä, niin se veri sopii meille ja sitä syntiä lisäämme omalla synnillämme, jonka otamme mukaan edellisistä elämistä. Ja vaikka me ihmiset kuljemme vilpittömästi kaidalla tiellä elämän porttia kohti, emme saa vertamme täydellisesti puhtaaksi. Emme voi puhdistaa sitä. Opimme kyllä saamaan vallan oman veremme yli, joka oli kovasti kiihkeä ja suuttuvainen, joka pani vihastumaan ja raivostumaan meidät. Se tyyntyy. Me saamme niin paljon valtaa sen yli. Me tulemme lempeiksi ja lapsellisiksi. Emme näe pahaa toisessa, emme osaa suuttua toisten sanoista eikä teoista. Itse emme huomaa mitään syytä koskaan suuttua. Sillä tavalla kyllä, mutta meidän veremme ei ole voinut kokonaan puhdis-

tua. Kuitenkin me hillitsemme sitä, mutta se ei ole puhdas. Me unohdamme, mitä siinä on, sillä meidän tajuinen minämme on kääntynyt pois veren viettelyksistä. Mutta veremme ei ole ehdottomasti, luotettavasti puhdas. Kun me tulemme elämän portille, näemme, että oli yksi ihminen, oli yksi Jumalan Poika, oli yksi Vapahtaja, jonka veri oli täydellisesti puhdas, joka (niinkuin viimekin sunnuntaina puhuimme) oli saanut mahdollisimman puhtaan veren vanhemmiltaan. Hänen vanhempansa olivat valmistaneet itseään monen maallisen elämän aikana ja heidän verensä oli persoonallisesti mahdollisimman puhdas. Mutta Jeesus oli sitäpaitsi ollut, koko maallisen elämän aikana tällä pallolla, itse taivaissa, elänyt ainoastaan hyvän, totuuden, puhtauden tasolla ja ottanut siinä oppia ja kokemusta ihmiselämästä ainoastaan siinä määrin, kuin sitä elämää sen hyvissä puolissa oli voinut heijastua hänen suurten ystäviensä ja veljiensä – ennen kaikkea Buddhan – korkeamman minän tajuntaan. Hän, Jeesus, oli siis kieltäytynyt astumasta inhimilliseen ruumiiseen ennenkuin hän voisi valmistaa semmoisen lihan ja veren, joka olisi aivan saastuttamaton. Tämän me näemme elämän portilla. Ja silloin me myöskin ymmärrämme, että se on ainoastaan tuo veri, joka voi meidät puhdistaa. Ja silloin me avaamme oman minuutemme ottamaan vastaan Jeesus Kristuksen minuuden, ottamaan vastaan Jumalan Pojan, niin että Jumalan Poika, joka aina aikojen aamusta lähtien on ollut syvällä meidän hengessämme, nyt ottaisi haltuunsa meidän minämme, että me voisimme sanoa niinkuin Paavali sanoo: ”Minä elän. Kuitenkaan en minä, vaan Kristus minusa.” Silloin kun otamme Jumalan Pojan vastaan minuuteemme, silloin hänen elämänverensä valuu meihin ja puhdistaa meidän veremme. Ei sillä tavalla, että me tulisimme ikäänkuin siinä silmänräpäyksessä puhtaksi, täydellisiksi ja ihmeellisiksi ihmisiksi, vaan sillä tavalla, että meissä pannaan alulle

kirkkauden ruumiin synty ja muodostuminen. Meissä luodaan taivaallinen ruumis, eli sen siemen lasketaan meidän sielumme ja minuutemme maaperään. Se on Jeesus Kristuksen ruumiista, hänen lihastaan ja verestään, kun siemen tulee meidän ve-reemme, ja siitä siemenestä kasvaa taivaallinen ruumis. Sillä tavalla toteutuu Jeesuksen sanakin Johanneksen evankeliumissa: "Ellette juo minun vertani ja syö minun lihaani, niin ette tule ijankaikkiseen elämään." Sillä se on vasta tämä Kristuksen veri, joka puhdistaa. Se puhdistaa meitä askel askeleelta.

Sentähden on tämä meidän kristitty uskomme ihmeellisessä erikoisasemassa maailmassa. Ei sen nojalla, että meidän kristityt kirkkomme olisivat sen parempia kuin muut kirkot ja uskonnot maailmassa, mutta sen takia, että tässä kristinuskossa on ijankaikkisen elämän mysterio – jota kristikunta ei vielä ole ymmärtänyt. Kristikunta ei vielä suurin piirtein – yksilöitä ja joitakin piirejä lukuun ottamatta – tunne sitä mysteriota, joka on elämän takana ja joka on tuotu kristinuskossa ilmi. Sillä sitä mysteriota – se taas on totta – ei voida tavallisella järjellä käsittää, vaan sen täytyy kokea. Ja sitä ei pääse kokemaan ellei kulje Jeesuksen jäljessä. Kristikunta ei voi oppia tuntemaan sitä mysteriota, josta se aina saarnaa – satojen ja tuhansien vuosien aikana on saarnannut, – ennenkuin se lähtee kulkemaan Jeesus Kristuksen jäljissä.

Esitelmän pika- ja puhtaaksikirjoittanut Reino Kuosma. Jäljentänyt EH.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja*, 1940.